

Hoofdstuk 1

Ik had hier zo genoeg van! Met een hoofd dat tolde van de stress, zette ik mijn koffer in de auto, trok mijn jas uit en legde hem op de achterbank van mijn zwarte Volkswagen Golf. Ik keek nog even in mijn achteruitkijkspiegel en merkte dat de mascara onder mijn blauwe ogen helemaal was uitgelopen. Ik veegde alles weg, startte daarna de motor en reed richting de autosnelweg naar Namen. Op de radio klonken de vrolijke tonen van *Country Roads*, een monsterhit van John Denver. Met mijn kaken op elkaar geklemd slaakte ik een zucht en keek op mijn horloge. Als alles goed ging, zou ik over ongeveer een uur en half in Pontville moeten zijn. Tenminste als er geen files zouden zijn wat meestal wel het geval was op de autosnelweg vanuit Antwerpen. Naar hartenlust zong ik de hartelijke tonen mee en tikte af en toe met mijn vingers tegen het stuur. Mijn hartslag rees de hoogte in want zoals elk jaar, was het ook dit keer weer zover. Mijn favoriete tijd van het jaar zou ik doorbrengen in de pittoreske gemeente waar mijn vader Bert Jacobs meer dan vijftientig jaar burgemeester was. Het was een plekje waar de tijd leek stil te staan, maar de hartelijkheid van de bewoners liet je hart openbloeien. De mentaliteit daar verschilde totaal van de grote stad en ik keek er ieder jaar dan ook erg naar uit.

De rit verliep vlotter dan verwacht. Met opgekrulde mondhoeken en een opgelucht gevoel dat alles vlot was verlopen, gooide ik met een smak mijn portier open en stapte met bonzend hart uit. Overgelukkig stak ik mijn neus in de lucht en ademde de gezonde boslucht diep in. Nieuwsgierig keek ik om me heen en merkte dat Pontville er zoals ieder jaar weer op zijn best uitzag. Bij de ingang van het dorp was een grote boog geplaatst waarop bovenaan een bordje prijkte met daarop *'Kerstadvent Pontville'*. De rode linten eronder maakten het plaatje helemaal af en meteen daarachter zag ik duizenden lichtjes flikkeren. Mijn hart smolt bij het zien van dit hartverwarmende tafereel. Het leek wel een levend schilderij. Ik zette mijn handen achter mijn hoofd en liet ze door mijn rode lokken naar beneden glijden. Het duurde maar even of mijn vader kwam al naar me toegelopen. Zijn grijze baard was inmiddels ietsje bleker geworden en de wallen onder zijn ogen vertelden me dat hij nog steeds een slechte slaper was.

‘Lynn, daar ben je... eindelijk! Ik dacht al dat je me dit jaar was vergeten.’

Met opgetrokken mondhoeken draaide ik me naar hem om en opende mijn armen breed. ‘Hey pap. Ik ben meteen na het werk hierheen ...